

Sinisalg Sinisalg Sinisalg

1€

Läänemaa Ühisgümnaasiumi ajaleht

Nr. 25/november 2023

Meil on uus direktor - Gina Metssalu!

lk 3

Ralf Lamp - energiast pakatav monarh

lk 4-5

Sinised tibud ja kadunud telefon

lk 6-7

Sobrasime ajalooarhiivides

lk 11

Meie muusikal juba varsti laval!

Juhtkiri

Oleme otsapidi jõudnud uude kooliaastasse, mis tähendab, et ka Sinisule toimetis on muutumas ja uuenemas. Sellega koos on edasi antud ka peatoimetaja(te) tiitel ja selle oleme pärinud meie – Miia Krips ja Lotta Kärssin. Võiks öelda, et meie käsuahele tipus on Miia, kes tegeleb lehega juba kolmandat aastat ja sai nüüd lõpuks ohjad täielikult enda kätte. Sellest saab aga omakorda järeldada, et tema “õpipoisiks” ja paremaks käeks on Lotta, kes valmistub (vähemalt oma ambitsioonide kohaselt) järgmisel aastal lehte juhtima. Igatahes tervitab Sinisule juhatus soojalt nii uusi kümnendikke, kes on nüüdseks läbi teinud ka sinilinnunädala, meie uut direktorit, kes on saanud sellel ametipostil kätt proovida nüüdseks juba paar kuud, ja muidugi ka meie uut monarhi koos tema ustava juhatuses! Loomulikult ei puudu lehest ka meie kõigi absoluutne lemmikteema – söökla, kuid millises vaates söökla meil seekord on, vot see jääb igal ühel endal lugeda... Sellest võib järeldada, et artikleid ja teemasid, mis me päevavalgele toome, on seinast sein. Täiesti uued teemad on ajaloonurk ja vilistlasnurk, mis pööravad pilgu minevikku. Seda teeb ka avalike kujundus - näha on kõiki lehe nimeversiooni kujundusi läbi kümne aasta. Sinisule 25. number on siin ja meie anname endast kõik, et oma koolilehe lippu edasi kõrgel hoida! Või kes teab, äkki seda hoopis uutesse kõrgustesse tõsta!)

-Peatoimetajad Lotta Kärssin ja Miia Krips

Sööklatoimimikonna taas- elustamine: maitsvamad va- likud, õnnelikumad õpilased

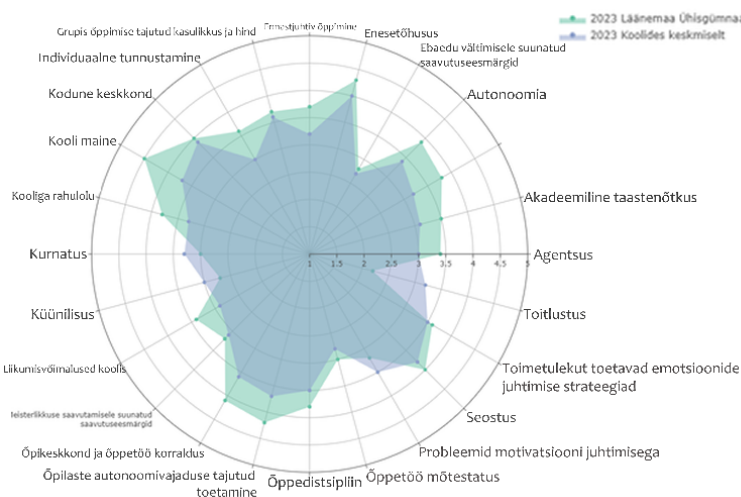
Koolitoidu roll õpilaste heaolus ja akadeemilises edus on väga oluline. See pole lihtsalt süüa, vaid ka kütus meie ajule ja kehale. Vaadates HARNO rahulolu graafikut on näha, et meie koolis on enamik valdkonnad üle keskmise, mis on väga tuus! On näha, kui hästi meie õpilased kooli hindavad jne, kuid on üks väga silmatorkav miinus – meie kooli toitlustus.

Oleme isegi tähele pannud ning samuti küsinud uutelt gümnasistidelt, kuidas neile meeldib meie kooli toit, ja tagasiside on olnud pigem negatiivne. On arusaadav, et tasuta koolilõuna võimaldamiseks on riigi eelarves iga õpilase peale ainult paarkümmend senti, kuigi sellegipoolest võiks seda raha võimalikult efektiivselt ära kasutada (näiteks koorimata kartulite ostmise). Olen uurinud ka meie toitlustaja lehekülge, kuhu on kirjutatud: “Muidugi peab toit olema maitses; me pakume toite, mis õpilastele meeldivad ning paneme rõhku toidu hoolikale valmistamisele ja kvaliteetsetele toorainetele.” Isegi kui eelarve on väike, ei tähenda see, et makarone ja riisi ei saaks hästi valmistada. Tihti peale on meil tooraine kas üle- või alakeedetud, liiga soolane või mäge. Olgu pigem mäge, sest soola saab igaüks ise vastavalt vajadusele lisada.

Meil on toidu kvaliteedi tõstmiseks mõned ettepanekud. Üheks neist näiteks sööklatoimikonna taas elustamine. Nii saaksid õpilased köögis abiks olla, ehk paraneks siis ka süüa. Meie arusaamise järgi on suurimaks probleemiks meie toitlustajale nii aja- kui tööjõupuudus, toimikond aitaks ilmselt lahendada mõlemat. Näiteks oleks võimalik juba kooritud kartuli asemel, mis seisab suure tõenäosusega tükk aega erinevates vedelikes enne, kui ta meie kooli köögis potti jõuab, osta hoopis koorimata kartulit, mis oleks ka odavam variant. Ehk oleks ka kartuli maitse siis parem ja konsistents vähem svammilik. Külmutatud köögivilja asemel saaks samuti kohalikelt taludelt porgandit, kaalikat, kapsast jm osta, neid ise koorida ja teha neist erinevaid roogasid, nii et ka taimetoitlased saaks kõhu täis. Lisaks oleks võimalik mõned toidud päev enne ette ära valmistada, näiteks mõned salatid.

On arusaadav, et asjad ei muutu koheselt, aga et need üldse paraneks, on õpilastel väga oluline roll ja selleks on tagasiside. See on meie võimalus asja muutmiseks, öelgem kokkadele, mis toit meile meeldib ja mis mitte, mis oli halvasti ja mida saaks paremini. Ainult nii võib asi areneda paremaks. Ja no töökasvatus ehk köögitoimikond pole ju ka halb idee! :)

-Emma Loviisa

DISAINERIST KOOLIJUHIKS EHK GINA METSSALU

Meie kooli õpilased nägid 1. septembril uut direktorit. Me juba teame, milline ta välja näeb ja nii mõnigi on temaga juttu saanud rääkida. Kuid kes ta täpsemalt on, seda püüdsime välja uurida oma esimese missioonina koolilehes.

“Tegelikult natuke vähem kui kaks kuud, alustasin 1. augustist ehk siis, kui õpetajad ja lapsed puhkasid,” vastas Gina meie esimesele küsimusele. Ta on ennast kurssi viinud juba tohutu infohulgaga ehk erinevate üritustega jne, jne, sest infot on väga, väga, väga, väga palju. Meie direktori esimeseks missiooniks oli kolleegidega tutvuda ja aru saada, kes mida teeb, kes kuhu panustab. Täna on ta tunneb end palju kindlamalt, sest sidemeid on juba küllalt loodud, kuid eesmärgiks on saada kõikidega peagi headeks tuttavateks.

Gina kasvas üles ühes väikeses Eesti linnas Eesti südames ehk Võhmas. “Kui mina olin laps, siis seal linnas tegutses Eesti suurim lihakombinaat. Eestis olid siis rasked ajad, mitte midagi polnud saada ja Haapsalu lapsed unistasid viinerist,” meenutas meie direktor enda lapsepõlve kui lihakombinaadi laps. Üles sirgudes polnud meie direktoril kindlaid soovide, kelleks tulevikus saada, kuid ta on alati soovinud enda elus midagi ära teha. Keskkooli kõrvalt käis ta lisaks erakoolis majandust õppimas ning sealt sai aru, et ei soovi ülikoolis õppida ärijuhtimist ega majandust. Gina valis keskkooli lõpus edasiõppimiseks kõige kaugema aine majandusest ehk tootmistehnoloogia (väga kaugel ikka). Ülikool andis talle kaasa rohked teadmised materjali tundmise osas, mis andis ka disaineriametis eeliseid. Kuna meie Ginal on magistrikraad disainis ja tehnoloogia tulevikus, siis tal ideid jätkub, kuidas õpitut kooliellu tuua. “Mul pole 20 aastat koolijuhtimist ette näidata, kuid mul on ette näidata disaineri taust, mis oli teistele vast kõige üllatavam,” kõneles oma erilisest ametikohal meie uus direktor. Gina tõi välja, et disainereid õpetatakse olema läbi ja lõhki inimkesksed ning see oskus tuleb koolijuhtimisel vägagi kasuks. Kooli juhtides mõeldakse kohe, kuidas juhtida jne, aga disainer Gina mõtleb “Kellele?” ehk mõtleb inimesele. Gina alustas juba 1. klassis spordiga, nimelt käsipalliga. Ta käis 5 korda nädalas trennis ning seda kokku 12 aastat. “Intensiivne spordikasvatus muudab ka peast sportlaseks,” naljatles meie direktor, kuigi eks me igaüks võime selle väitega nõustuda. Ginal oli vahepeal väga suur jooksupisik ning ta on ka

jooksnud maratoni distantisi, kuid hetkeseisuga on jooksmine tagaplaanile jäänud. Praeguseks meie direktor ei suuda elada ilma tenniseta, nii et nii mõnigi võib näha Ginat kuskil tennis mängimas. Kui ta parasjagu spordiga tegevuses pole, siis ilmselt nikerdab kodus puidust esemeid ja mööblit. Keskendumenatuke ka meie direktori mõttemaailma. “Üksikule saarele võtaksin kaasa oma pere ja veedaksin mõnusalt aega, esemed on sealjuures teisejärgulised,” vastas meie direktor, kui esitasime talle filosoofilise küsimuse. Veel lasime Ginal ennast iseloomustada kolme omadussõnaga ning need sõnad on järgnevad: lärmakas, jõuline, edasipürgiv. Pole just kõige tavalisemad sõnad, mida inimene enda iseloomustamiseks kasutab. Meie uuel direktoril on selleks oma põhjus ehk niimoodi lausus ta ülikooli esimeses loengus, kus ülesandeks oli olla üks ese ja ennast esemena iseloomustada. Gina valis esemeks mootorratta, nii et sealt ka iseloomulikud sõnad pärit. Ja siia lõppu ka kõige tähtsam kogu intervjuust: “Põhiline eesmärk ongi see, et ka teiste maakondade koolid teavad, mis on LÜGis eriline ja igaüks tahaks siia majja õppima asuda!”

Intervjuu käigus saime aru, et Gina pea on täis suurepäraseid mõtteid koolielu arendamiseks ning ta on täielikult valmis meie kooli eesotsas olema!!!

-Jasper ja Ron

Pilt: Erakogu

Ralf Lamp – energiast pakatav monarh

Saime kokku uue monarhi Ralfiga nädalavahetusel hilisel tuulisel õhtul pimedas koolimajas, kus ta meile ukse peale vastu tuli, sisse lasi ja säästis meid arreterimisest koolihäiret vaigistades. Istusime maha, et teada saada, mis nende säravate silmade taga siis tegelikult peitub.

Monarhiitel on suur asi, mis tunne siis tegelikult on?

Tegelikult on uhke, sest monarhiks saamine on küll tiitel, kuid see on selline tiitel, mida on saanud ainult 11 inimest. Mul on suur rõõm ja au, et koolipere otsustas oma hääled anda minule.

Mitte sina kui kandidaat ega monarh, vaid sina kui Ralf - mis inimene sa oled?

Loomult olen ma laisk, aga täpselt nii laisk, kui mul lastakse olla. Ühtlasi olen ma ka väga õnnelik, et mina sain endale selle tiitliga ka kohustuse, mis ei lase mul enam nii laisk olla ja tänu sellele saab välja tulla minu tõeline potentsiaal.

Kas see laiskus on ka selline pahe, millest sa üritad lahti saada?

See on pigem selline asi, mis on mul loomuses, mis on inimestel üldse loomuses, et nad on täpselt nii laisad, kui neil lastakse olla. Mul on vaja ka seda piitsa ja präänikut, raskel ajal pigem präänikut.

Tuleb teha nii palju kui vaja ja nii vähe kui võimalik?

Just, täpselt, ka mina mõtlen nii, aga osade asjadega tuleb teha natuke rohkem, mitte nii vähe kui võimalik, mitte selleks, et saada tehtud, vaid teha need hästi.

Millisest perest sa oled?

Ma olen võrdlemisi keskpärasest eesti perest - ema, isa, 2 õde. Noorem õde õpib Haapsalu Põhikoolis ja vanem õde õpib arstiks Tartu Ülikoolis. Meil on väga kokkuhoidev pere, toetame üksteist väga. Eriti toetasid nad mind sel monarhiteekonnal, andsid julgust, et teha sel aastal paremini see, mis esimesel aastal ei olnud nii hästi.

Mida sa teed siis, kui sul pole mitte ühtegi kohustust?

Sellist asja pole ammu olnud, aga suve alguses tuli selline tore olukord, kus kõik kooliasjad ja vabatahtlikud asjad kukkusid järsku ära ja siis ma mõtlesin, et mida teha. Nendes tingimustes ma

mõtlesin endale välja suure ülesande. Ma töötan Dietrichis ja tegelen kauba tellimisega ja siis mõtlesin, et võiks proovida natuke programmeerimist / koodikirjutamist ja kirjutasin endale sellise koodi, mis automaatselt uuendaks laoseisu ja aitaks mul ainult nupuvajutusega tellida ära kogu kauba. Ehk kui mul pole ühtegi ülesannet, siis ma ei suuda olla niisama ja puhata, vaid mõtlen endale ikka midagi suurt ja tähtsat välja ja panen päris kõvasti oma aega selle alla.

Sa mainisid, et õppisid kodeerimist, kas see on üks su hobidest/huvidest?

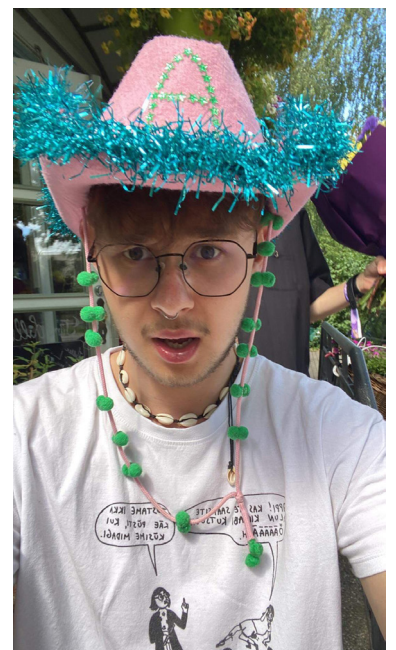
Ma ei ütleks, et üks hobidest, realsuses olen ma väiksest peale vaadanud Lottet sellise pilguga, et ma tahan ka leiutajaks saada ja nüüd olen jõudnud 12. klassi ja mu otsene plaan on saada inseneriks, aga õppida integreeritud inseneeriat, selle hulgas on ka koodi kirjutamist ja programmeerimist. Et aru saada, kas see on ikka minu asi ja sellega algust teha, siis tuli too suvine projekt mulle kasuks. See on väike osa sellest suurest asjast, mida ma armastan - midagi luua, midagi teha ja midagi leiutada.

Mis on su hobiaid?

Ma arvan, et sportimine, mitte otseselt mingi spordiala, vaid sportimine üldisemalt. Mulle väga meeldivad kõik erinevad spordialad, nagu näiteks padel, spikeball ja võrkpall. Ma tegelen nendega täpselt siis, kui ma leian aega muude kohustuste kõrvalt. Ühtlasi meeldib mulle ka kokkamine, mulle hullult meeldib süüa teha, aga oma emalt saan ma palju kriitikat selle osas, et ma suudan, isegi kui mul kõht väga tühi, tunde süüa teha, et saada seda maitseelamust, mitte et lihtsalt saada kõht täis.

Oled sa natuke toidusnoob?

Jah, ma olen täielik toidusnoob, sellepärast mulle ka meie koolitoit üldse ei istu. Ma olen mõtlemisega, et pigem süüa vähem, aga hästi, mitte, et kõht täis toppida mingit briketti, mis tegelikult ei toida.

Pilt: Erakogu

Sa ütlesid, et sa tahad inseneriks saada - on see sinu unistus, eesmärk?

Jah, võib nii öelda küll. Laiem unistus on üks hetk luua midagi sellist, mille peale ma saan ehitada ettevõtte ja sellega tegutseda, möllata, midagi saavutada. Luua midagi, mis muudaks maailma selles suunas, kuhu me peaksime oma generatsiooniga liikuma, ehk rohelisemaks. Aga selleks, et ma saaksin ise käe külge panna ja kontrollida, kuhu see ettevõtetus, mida ma teha tahan, viib, selleks ma peangi omandama hariduse ja ise leiutama selle miski, mis oleks mulle nii südamelähedane.

Mis on su plaanid peale gümnaasiumit, lähitulevikus?

Ongi ülikool, mõttemaailmalt olen ma patsi ist. Ma ei kavatse kohe kaitsevække tormata, aga ülikooli kindlasti ja siis omandada seal sellised teadmised, mis võimaldaks mul midagi luua.

On sul mõni iidol, eeskuju, kes sind inspireerib peale Lotte?

Mul on iidoleid palju, ma olen tähele pannud, et ma õpin hästi palju, kui ma järgin neid, kes teevad sama asja, mida mina tahan teha, aga paremini. Mul on palju eeskujusid siin Haapsalus, ka mu enda õpetajad, kes suudavad tekitada huvi aine vastu, mis mind absoluutselt ei huvita. Nad inspireerivad lihtsalt sellega, et teevad midagi, mis tundub võimatu. Näiteks mu enda klassijuhataja Tiiu Soostar, kes on kuidagi imeväel suutnud minus natukenegi vene keelt arendada. Ta on võimaldanud meil hinnete saamiskes näiteks venekeelseid laule õppida. Mind inspireerivad head inimesed. Kindlasti ka Elon Musk on suur inspiratsioon sellepärast, et ta pidevalt investeerib uutesse ettevõtetesse, et avastada, luua, teha midagi uut ja see on ka minu plaan.

Mida sa tahaksid võtta oma südameasjaks selles koolis?

Monarhina tahaks panna põhirõhu sellele, et VÕLV ja monarhindus jätkaks sama säraval noodil, kui see praegu on olnud. Natuke kurvastav oli näha, et teisel debatil oli vähe kuulajaid. Natuke tahaks populariseerida seda, mida me teeme, et see ei sureks välja see. Tuleb vaeva näha, et inimesed tahaks koolielus

kaasa lüüa. See on minu südameasi. Üks mõte on see, et tulevane infopäälük hakkab vastutama Instagrami eest. Selles ajastus, kus me oleme, on aina olulisem mitte see, mida teeme koolis, vaid see, mida näeme sotsiaalmeedias. Kui võtame keskmise LÜG-i persoona Mari, kes võibolla ei käi igal üritusel kohal, sest kordab tunnikontrolliks, aga näeb järgmises vahetunnis telefonist mingit story't, siis tekitab ehk huvi ja ta tahab järgmine kord kohale minna.

Mis sulle elus rõõmu teeb?

Õnnelikud inimesed. Ma olen täielik kameeleon: kui teised on kurvad, olen mina ka kurvapoolsem, kui mu ümber on õnnelikud inimesed, siis olen ka mina õnnelik. Rõõmu toovad kindlasti ka lähedased inimesed. Rõõmu teeb ka see, kui ma saan kinnitust, et see, mis ma teen, on kellelegi oluline või tähtis.

Mis sind sütitab?

Ma olen yes-man, uued ideed on sütituse võtmesõna. Kui ma pean tegema midagi nii, nagu on tehtud tavapäraselt, siis see kustutab seda indu. Kui pakutakse midagi teistsugust, huvitavat, siis jooksen kohe kaasa. Kindlasti sütitab ka tulemuslikkus, olgu see koolis või spordis või projektina. See progress just sütitab, sest näen selles potentsiaali.

Suur-suur aitäh, Ralf, et tulid meiega vestlema. Sind tundma õppida oli ülimalt põnev. Soovime palju edu sulle monarhina!

-Suss ja Meribel

Pilt: Markus Sein

Kadunud telefon ja signalisatsiooniga võidu koolist välja, ehk kuidas tibudest linnud said

18. september oli kümpadele ja kindlasti ka abiturentidele üks huvitav, põnev ja ootusärevust täis päev. Abiturentide jaoks algas kogu see pöörane nädal veelgi varem, 14. septembril, kus jooksime kõik Mairi tuppa tormi, et just oma soovitud tibu saada. Usinamad olid juba enne seda nädalaid plaane teinud, kostüüme meisterdanud ja tibudele ülesandeid välja mõelnud.

Pilt: Ott Rasmus Grigorenko

Esmaspäeval kogusime kõik kümpad aulasse kokku, õpetasime neile munalaulu- ja tantsu ja viisime nad oma jumalatega kokku. Suure elevuse ja kätevärina saatel andsime üle munad ja jagasime ka esimesed ülesanded.

Püüdsime nüüd olla oma tibudele täpselt sellised jumalad, nagu me endale oleks soovinud.

Mitteametlikud ristimised said hoo sisse juba teisipäeval! (loe lähemalt selle päevas sündmustest blogist)

Kolmapäev - esimene kostüümpäev v! Juba pool kaheksa hommikul oli o-korrus sagimist täis. Nagu sipelgapesa! Shrekid, Fionad, printsessid ja Super-Mario, kõik olid esindatud. Mina otsustasin oma kahest tibust teha Käsna-Kalle ja Patricku ja nad olid mul nii lähedad, et nende kostüümidele tegi meie kooli vilistlane Liisa lausa moejoonised ja vajalike detailide kokku otsimiseks käisime läbi kõik Haapsalu kaltsukad! Kolmapäeval täitsid tibud, kes teisipäevasel ristimisel käisid, väga tublisti ka oma ülesannet - tantsida esireas käevangus. Jalad tõusid kõigil juba kõrgemale ja laul hakkas ka laulu moodi minema, aga no siiski, veidi lahja oli veel. Kolmapäeva õhtul kogusime siis juba suurema portsu tibusid kokku ja otsustasime, et nüüd peab see munalaulu- ja tants ikkagi selgeks saama! Hilinejad said karistatud praaksuga kükkidega ja algasid mängud! Mängisime siin ja seal, kõlakojas oli tibudel vabalava, kus kuulsime

nii luuletusi ja laulu, kuid õppisime ka tossupaelu siduma ja nägime ka väga väljakutsuvat akrojoogat!

Pilt: Ott Rasmus Grigorenko

Neljapäevaks olid abituriendid vist kõik kaltsukad sinistest riietest tühjaks teinud! Kool oli täis väga eriomelisi tegelasi - Elsad, töömehed, pilveke, jalgpallur ja palju teisi. Lõpuks olid ka munalaulu- ja tants korralikult selged ja jalad tõusid naeru saatel kõrgele.

Kogu nädala kulminatsiooniks oli neljapäevaõhtune üritus. Logistika paikaajamine oli hullumeelne (Kata suur töö (7-9h)!). Rajal oli korraga 8 gruppi, kes jagunesid üheksasse töötuppa. Tervel lennul silmad kinni, treppidest üles ja alla, püsid rangelt ette antud kellaaajas. Olles üks rühmajuhtidest, saan uhkelt öelda, et kuigi etteantud ajast kinni pidamine oli keeruline ja närvesööv (näiteks pidime raja alguses 10min segaduses tibusid koridoris lõbustama- praaksuga kükid, munalaul, „Neiu mustas kleidis“ ja läbi aegade ägedaimad tantsuliigutused), siis saime me sellega hakkama! Töötubasid oli täiesti eriomelisi- näiteks klassikaline pranglimine ja täiesti uus muusikatuba (millest meil, rühmajuhtidel, polnud rohkem informatsiooni, kui klass, kus see toimus).

Pilt: Ott Rasmus Grigorenko

Kõige kaotusterohkem oli neljapäevane õhtu õpetaja Kadri Miti jaoks. Nimelt kadus põgenemistoas ära nii tema võti (see leiti küll kiirelt üles) kui ka telefon. Kümpad said siis neljapäeva õhtul veel kiire kodutöö, et telefon tuleb tagastada!! Loodame, et õpetaja sai oma telefoni siiski tagasi... Äpardustest veel - abiturientide õhtu üks tipphetki oli pranglimistoas kümpace peale kogu oma kogunenud viha välja valamine. Küll aga mindi sellega veidi liiga hoogu, ning pranglimistoast lahkus palju kümpaceid... Loodan, et me teid siiski päris ära ei hirmutanud ja nüüdseks on kõik hästi! Mitte küll äpardus vaid meie jaoks juba iga tavaline kooliürituse

Pilt: Ott Rasmus Grigorenko

lõpp - võidujooks signalisatsiooniga. Nimelt lahkusid viimased õpilased koolist alles 21.50, signalisatsioon läheb tööle kell 22. Mitte väga napikas, aga siiski, kella vaadati üpris närviliselt.

Neljapäevaks olid abiturientid vist kõik kaltsukad sinistest riietest tühjaks teinud!

Käes oli aeg reedeseks ristimiseks. Pidulikult sai kõigil tibudel allkiri antud, tempel käele ja olidki uhked Sinilinnud valmis! See oli kogu nädalale peale suuri katsumusi nii armas lõpp ja

kui Mairi veel kõnet pidas ja selle lõpus mu tibude kostüüme kiitis, siis tegi see mul ikka silma märjaks küll. Hiljem nägin, et ka mu tibule läks see väga hinge, ka temal oli silm märg.

Unetunnid saime küll vist kõigi abiturientidega sellel nädalal kahe käe sõrmedel üles lugeda (terve nädala peale). Pingelangus oli meeletu, aga samas olime kõik väga õnnelikud, et meil avanes võimalus nii ägedal üritusel kaasa lüüa! Isiklikust plaanist saan öelda, et leidsin sellel nädalal endale juurde sõpru nii oma lennust kui ka kümpace hulgest. Samuti tekkis meil sõprade ja oma tibudega vahva traditsioon - tibuõhtud, kus saame peale koolinädalat kokku ja lihtsalt mängime kaarte, räägime juttu ja oleme koos. Igatsesime kõik sellist bondimist oma jumalatega ja püüdsime nüüd olla oma tibudele täpselt sellised jumalad, nagu me endale oleks soovinud. Ja arvan, et see tuli meil hästi välja! Loe pikemalt blogist <https://lygblogi.blogspot.com/>

-Riin

WC kasutamise juhised

Kõik on uus septembrikuus. Kahjuks on olnud näha, et õpilastel on tekkinud ka mõned uued, kahjuks mitte kõige paremad harjumused.

1. Tahaks vahetunnis vetsu minna. Kahjuks ei saa, kõik vetsud on kinni, kuid selle asemel, et inimesed kasutaks vetse selleks, milleks need mõeldud on, käiakse seal hoopis tossutamas ja telefonis istumas. Me ei ole enam algkoolis, kus telefon võetakse käest ära, kui sa seda kasutad. Selleks ei pea end vetsus peitma. Koridoris on levi ka parem.

2. Vetsu minnes on terve põrand, vetsupott ja kraanikauss märg, kuna tundub, et inimesed arvavad, et käte raputamine on kõige tõhusam kuivatusmeetod. Toome siinkohal välja, et kraanikausside kohal on kätekuivatuspaberid, millega on lisaks käte kuivatamisele võimalik ka kogemata pritsitud vett kuivatada.

3. Poisid, pärast vetsu kasutamist palume prillilaua tagasi alla panna. Teie järgi koristamine ei ole tegevus, mida ma sooviks peale matat teha.

4. Tupsud ja kätekuivatuspaberid käivad prügikasti ja kindlasti mitte maha või vetsupotti. Täname tähelepanu eest!

-Arumai Saa ja Mistoi Mub

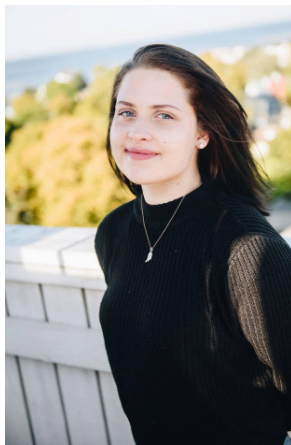
Vilistlasnurk

Peale selle, et meil LÜGis on üliägedad õpetajad ja õpilased, siis on meil ka kindlaks raudvaraks ja aardeks armsad vilistlased. Kindlasti olete kooliüritustel mõnd vilistlast kohanud ja mõelnud, et kes see nüüd siis täpselt on, millisest lennust ta oli, millega ta nüüd tegeleb jne. Teeme asja lihtsamaks ja avame Sinisulses vilistlasnurga. Selles numbris on teie ees kolm LÜGi monarhi: LÜGi esimene monarh Kristjan Tedremaa, neljas monarh Andree Prees (sage monarhidebattide läbiviija) ja viies ning seni ainus naissoost monarh

Hanna-Liina Nöör (Salumets)!

1. Kas ja mida monarhiaaasta Sulle pikemas plaanis õpetas?

Monarhiaaasta õpetas ja ühtlasi ka arendas minus julgust, oskust enda eest seista ning hetkes elamist. Lisaks eeltoodule arendas see kindlasti ka koostööoskust. Oskus teistega arvestada, suhelda ja ühiseid eesmärke saavutada on kasuks tulnud nii töö- kui ka isiklikus elus. Tunnen, et monarhiaaasta andis mulle väga palju ja olen väga tänulik Läänemaa Ühisgümnaasiumile selle võimaluse eest.

Pilt: Markus Sein

2. Kas Sinu suunavalik on seotud Sinu praeguse töökohaga?

Ei, otseselt mitte. Gümnaasiumis õppisin humanitaarsuunas, ülikoolis omandasin ökonomika ja finantsjuhtimise bakalaureusekraadi ning praegusel töökohal olen arengutoetuste inspektor. Igapäevaselt tegelen investeringutoetuste taotluste menetlemisega ning investeringuobjektide kontrollimisega. Töö ja selle valdkond on pigem otseses seoses majandus- ja reaalsuunaga, kuid siiski tuleb kasutada palju loovust, leidlikkust ja kirjalikku eneseväljendust. Seosed lavakunsti tundides improviseerimistega ning halli argipäeva ootamatute olukordadega on tuntavad. Leian, et olen oma õpingute ja kogemustega loonud mitmekülgse kombinatsiooni karjäärimaastikul seiklemiseks. Eks näis, mis elu edasi toob, aga lahe on erinevaid asju proovida!

3. Mis on Sinu kõige ägedam mälestus LÜGist?

Raske on välja tuua ainult ühte mälestust. Mõeldes gümnaasiumi peale, tekib südamesse soe tunne ja esile kerkib suur sigrimigri lõbusatest hetkedest. Kuid kui pingutan, siis esile kerkib mälestus 11. klassi Playbackist. Otsustasime sõpradega, et teeme üheskoos midagi lõbusat. Julgen väita, et see oli paras väljakutse, sest

üks asi on niisama lollitamine ja jauramine. Teine on selle "hästi" tegemine kunstilise ja liikuva eesmärgi nimel. Valisime lauluks Verka Serduchka - Dancing Lasha Tumbai ning meisterdasime kõik kostüümid ise – Verka diskokera mantlist kuni litritega traksipüksteni. Oma koosluse nimeks valisime "Kuumliim", sest Verka mantli meisterdamiseks läks korralik kogus kuumliimi (loe ka villis ja katkiseid sõrmi) ning CD ja DVD plaatide tükke, mida me ükshaaval mosaiigina mantlile paigutasime. Me veetsime mitu nädalat, tehes proove, meisterdades kostüüme ning õpetades solisti kotsakingadega kõndima. Kogemus sõpradega koos töötada ning ühendada kamba tugevad ja nõrgad küljed selleks, et astuda Playbackil nii totaka numbriga esile ilma oluliselt tülli minemata... Vot see oli something else! Kirsiks tordil oli ka see, et me saime oma etteaste eest kolmanda koha. Tegelikult me mingit kohta ei oodanud, sest noh litritega traksipüksid ja Verka, aga läks hästi!

Andree Prees

1. Kas ja mida monarhiaaasta Sulle pikemas plaanis õpetas?

Monarhiaaasta õpetas mulle julgust võtta vastutust ning võimalustest kinni haarata. Esimest korda sain tõsisema kogemuse (päris esimene kord oli HPK krahvina, aga olin veel veidi noor, et enda jaoks seda nõnda lahti mõtestada) tiimijuhtimisel. See andis tõuke ka edaspidi elus võtta erinevates ettevõtetes, organisatsioonides ja projektides liidrirolli.

Pilt: Markus Sein

2. Kas Sinu suunavalik on seotud Sinu praeguse töökohaga/õpingutega?

Otseselt mitte, sest LÜGis õppisin reaalsuunas ning ülikoolis tootearendus- ja robotikainseneriks, aga kaudsemalt küll. Tänu TalTechi Kultuuriklubile (mis on sisuliselt ülikooli VÕLV) sain väga head kontaktid ja maitse suhu ürituste korraldamisest. See viis omakorda koos kahe teise kultuuriklubikaga ühise ürituskorraldusettevõtte Briis Events loomiseni, mis sillutas tee toitlustussektorini. Siiski ma tunnen, et väga numbrite- ja loogikapõhine hariduslik taust on mulle äärmiselt suureks kasuks ja põhjuseks, miks ma täna Hermanit juhin. Tagantjärele ma ei teeks teist suunavalikut.

3. Mis on Sinu kõige ägedam mälestus LÜGist?

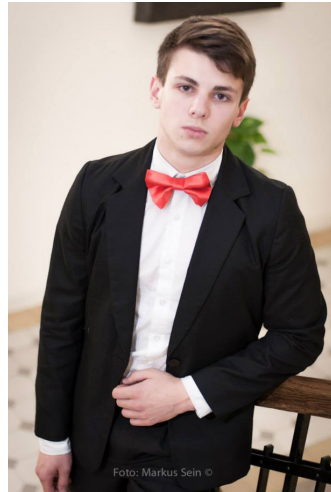
Eks see, mida pead "ägedaks" on aja jooksul muutuv. Praegu tagantjärele mõeldes hindan ma väga ajaloo- ja ühiskonnatunde Kalle Lõunaga, geograa iatunde Imbi Raudkiviga ning koostööd Mairi Grossfeldtiga. Kooliajal oli aga kõige ägedamateks mälestusteks ilmselt Playbacki päevade üdini positiivne ootus- ja esinemiselevus. 11.

klassi Playbacki mälestust aitab elusana hoida Youtube'i laetud video meie esinemisest, mis on väga veidral ja müstilisel kombel tänaseks 73 tuhat vaatamist kogunud.

Kristjan Tedremaa

1. Kas ja mida monarhiaasta Sulle pikemas plaanis midagi õpetas?

Monarhiks olemise aasta õpetas kindlasti kannatlikkust, vastutustunnet ning kompromisside tegemise kunsti. Samuti andis monarhiks olemine võimaluse parandada enda kaasõpilaste koolikogemust positiivsemas suunas. Kui hästi või halvasti see mul välja tuli, on muidugi teiste öelda.

Pilt: Markus Sein

2. Kas Sinu suunavalik on seotud Sinu praeguse töökohaga/õpingutega?

Mina tulin veel niiöelda vanast süsteemist ning minu lennus suunavalikut ei olnud. Kindlasti oli väga värskendav, hariv ja vajalik võimalus võtta juurde teatud määral valikaineid. Need aitasid laiendada arusaama ja toetada mind tulevaste õpingute ning tööeluga. Õppisin ma riigiteaduseid (nii bakalaureus kui magister) Tallinna Ülikoolis, aga töötan praegu Elering AS-is projektijuhtimise arenduse eksperdina.

3. Mis on Sinu kõige ägedam mälestus LÜGi?

Väga meeldejäävaid hetki oli nii palju, et neid kõiki on raske üles loetleda. Kindlasti on üks erilisemaid võimalus teha lõpupeol pilt oma parimate sõprade ja klassikaaslastega LÜGi tornis, sest me teadsime, et nüüd viib elu meid erinevatesse suundadesse ja kohtadesse, kuid üks viimne hetk olime me veel kõik koos LÜGi õpilased.

-Aurelia ja Miia

Meie armas juhendaja ja Läänemaa Aasta õpetaja 2022 - Tiina Brock

Pilt: Silver Raidla

Hakkasime ajaloolasteks – mida peidavad meie koolilehe arhiivid?

On Sinisule juubeliaasta, seega on aeg tagasi vaadata meie kooli eelkäijate leheveergudele. Igas lehes hakkab ilmuma väike ajaloonurgage–teie ees on Wiedemanni Gümnaasiumi ajaleht *Auf Wiedermann ja Haapsalu Gümnaasiumi ajaleht Larus*.

Järgnevalt väljavõte 1989. aasta Haapsalu I Keskkooli Larusest. Meil olid siin ikka vinged naljavennad. Nagu näha teise killu juures, harrastati juba siis musta, päris sünget huumorit.

NALJAD.

“Muusikaõpetaja ütles, et oma hääle juures võin ilma pikemata ooperisse minna.”

“Loomulikult! Sa pead ainult endale pileti ostma.”

Noor siil eksis kasvuhoonesse ära ning komistas teed otsides kaktusele.

“Oled see sina, ema?” hüüatas ta lootusega.

“Kas sul häbi ei ole, Juku? Sa võtad ilma pikema jututa väiksema käest õuna ja sööd ära!”

“kuidas ilma jututa?!... Ma esitasin talle enne ultimaatumit!

Järgnev lõik on 2002. aastal ilmunud Haapsalu Gümnaasiumi ajalehest Larus:

KOOLIVÄGIVALD VÕTAB VÕIMUST

Järjest sagedasemaks muutuvad õpilaste omavahelised kaklused, mis enamasti leiavad aset vahetundide ajal. Tihti sõnadest lihtsalt ei piisa ning üksteisele minnakse käte ja jalgadega kallale. Kisklevateks poolteks on nii poisid kui ka TÜDRUKUD, kes üldjuhul ei tunnista mingeid piire - sülitatakse, lüüakse kõhtu ning igale poole mujale; küünistatakse, tiritakse juustest - ühesõnaga astutakse sõna otseses mõttes üksteisele pähe. Õpetajad üksi ei saa ega jõua kõike toimuvat jälgida. Siit üleskutse kõigile - kui näete kedagi koolimajas rüselemas, minge astuge vahele ning tehke sellele korralagedusele lõpp! Nii ei või see enam igatahes edasi minna.

Järgnev on 1997. aasta Wiedemanni Gümnaasiumi lehest *Auf Wiedermann*, kus sai kajastust päris šokeeriv lugu, mille taassündi me ei sooviks näha (olgu parem mage või ülekeenud toit).

SÖÖKLA ERIROOG: PRUSSAKAS SUPIS

Niijuhtusesmaspäeval, 29.09, kui me läksime sööklasse ja avastasime, et meie laual olevas supipotis on mingi olend. Käis nagu mingi plaks ja kõigil lauas istujatel oli söögiisu kadunud. Isegi mõned kolisid teise lauda. Et mitte loobuda makstud toidust, viisime poti koos prussakaga kööki tagasi. Köögitädid olid väga üllatunud ja ütlesid, et midagi sellist pole varem juhtunud. Lubati tuua uus supipott. Kuna me lahkusime kohe köögist, ei oska me öelda, kas toodi seesama supp tagasi ilma elusolendita või pandi tõesti uus supp. Seda ei oska me tõesti öelda. Loodame, et seda enam ei juhtu. Kahju on vaesest loomakesest, kes pidi seda kõike läbi elama. Olgu taevas tal hea elu.

-Lotta ja Maribel

Nordplusi projekt–eksootilised taanlased ja soomlased käisid meie tagasihoidlikus kodulinnas

Eelmisel nädalal (08.10-13.10.23) toimus Nordplus projekti konverents Eestis. Juba esmaspäeval võis kooli peal näha võõraid nägusid, kes ka meie keelt ei kõnelenud. Nimelt oli tegu rahvusvahelise projektiga, millest seekord võtsid osa Eesti, Taani ja Soome, läbivaks teemaks oli sustainability ehk jätkusuutlikkus. Meie jagame teile nüüd oma kogemusi ja emotsioone möödunud elamusrohkest nädalast.

Pühapäeva õhtupoolikul saabusid meie külalised Haapsallu ja seadsid endomavõõrustajate juuresse. Esmaspäevalkohtus meie projektitiim kooli aulas esimest korda, kus meile tehti sissejuhatus, mängisime tutvumismänge ja viisime läbi meie koolimaja tuuri. Peale seda said meie külalised nautida sööklamõnuseid (kahjuks loobus küll suurem osa sellest kogemusest). Järgmiseks võtsime ette külastuskäigu Haapsalu linnavalitsusse, kus meile tutvustati Haapsalu üldplaneeringuid koos rohealadega ja viidi meid kurssi käsil olevate roheprojektidega. Lõpetasime õppepäeva jalutuskäiguga linna peal, kus otsisime jätkusuutlikkuse märke. Teisipäeval muutusid asjad palju huvitavamaks – käisime Silma õpikojas, kust keegi päris kuivana tagasi ei jõudnud. Esimesena analüüsisime erinevusi roostiku ja rannaniidu vahel, näiteks taimeliikide arv, vee sügavus ja taimestiku kõrgus. Marko Valker räägis sealsest elustikust ning rannaniitude tähtsusest ja jätkusuutlikkusest. Selle käigus ületasime ka äärmiselt keerulise suure sopaloigu, kus nii mõnigi meist pääses päris napilt eluga :) Peale seda uurisime sealse veekogu kvaliteeti, otsisime ja tuvastasime erinevat vee taimestikku ja loomastikku. Päeva lõpetasime kokkuvõtete tegemise ja linnuvaatlusega. Kolmapäeval jätkasime oma loodusretkedega – matkasime nimelt Nõva ja Peraküla kandis. Jutuks tuli näiteks metsatulekahjude olulisus ja kuidas see mitmetele looma- ja putukaliikidele kasuks on. Samas rääkisime ka nende kahjulikkusest, sest tänapäeval on enamus tulekahjust inimese põhjustatud. Metsas matkates rääkisime liigse raiumise tagajärgedest, liigirohkuse vajalikkusest, kraavide kaevamise kahjulikkusest jne. Neljapäeval olime tagasi kooliseinte vahel ja algas suur kokkuvõtete tegemine. Oma gruppides tegime esitlusi nii jätkusuutlikkusest Haapsalus kui eelnevate päevade väljasõitudest. Meie valmis töid saate näha veebilehel, kuhu me hakkame neid eelseisvatel nädalatel üles panema. Reede hommikul sõitsime viimase osana meie programmist Tallinnasse, kus külastasime Eesti Loodusmuuseumit. Peale seda pidid nii mõnedki taanlaste või soomlastega hüvasti jätma, sest projekti järgnevates osades viivad teed meid just Taani või Soome, mitte kahjuks aga mõlemasse riiki.

Ka õppimise ajast väljaspool veetsime mõnusalt aega, olgu see siis niisama oma külaliste tundmaõppimine või juba suurema grupina kokkusaamine. Näiteks toimus neljapäeva õhtul koolis lõpupidu, kust ei puudunud pitsa, Teele kringlid ega ka toolimäng (sellel järgnes küll ka afterparty)) Lisaks käisime veel Hestia spaas

ja veetsime üksteise seltsis veel nii mõningadki mõnusad õhtud. Meid valdavad projekti peale mõeldes ikkagi positiivsed emotsioonid ja ka külalised andsid väga rahulolevat tagasisidet, pidades meid näiteks väga külalishaketeks. Täiendasime oma teadmistepagasit mitmete uute tarkustega ja saime ka palju inglise keelt harjutada. Kuid peale kõiki neid muhedaid seiklusi ootab meid ees hirmuäratavalt piinarikas nädal, kus peame lisaks saajale kontrolltööle ka kõik järele õppima. Vaatamata sellele, soovitame igasugustes rahvusvahelistes projektides osalemist kõigile, sest see oli tõesti väga vahva kogemus.

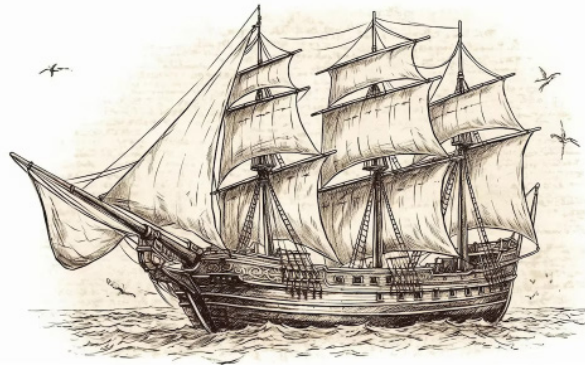
-Lotta ja Maribel

Pildid: Mari Kald, Marko Valker, Lotta Kärssin

Mölder

Hommikune päike oli kolme nuki kõrgusel ning laeva Vanathy pardad olid meremeestele ja reisijatele avatud. Praegune mereseiklus oli viimane laeva 49. eluaastal. Järgmine retk pidi olema pühendatud 50. juubelile ja eelmistele omanikele ja nende peredele. Kõik lähedased pidid saama tasuta minna maailmamere teisele kaldale. Kuid enne pidi praegune retk sihtpunktini jõudma, mis juhtub alles kolme nädala pärast. Sellel reisil oli rohkem reisijaid kui meremehi. Nii reisijatel kui ka meremeestel oli suur soov säilitada selle esimese õnneliku päeva rahu ja lootusrikkust kuni reisi lõpuni. Nimi Vanathy oli laevale pandud selle ehitaja ja esimese omaniku vanima tütre järgi. Meri kutsus isa, aga tütart kutsus mets, millele tüdruku nimi Vanathia viitab. Peale tüdruku 17. sünnipäeva oli neiu oma isale ja merele selja pööranud ning metsa elama läinud, jättes isa murtud südamega mere äärde. Omanik pani, et oma kurbust leevendada, käsitsi ehitatud laevale nime Vanathy. Laev Vanathy sai 12 aastat tagasi reisilaevaks. Enne kandis 27 aastat järjest nime Suur Vanathy. Suur Vanathy oli suurte mereliste missioonide täitja ja ka suur maadeavastamise panustaja. Tänu vastupandamatule Vanathyle avastati ka varem väljasurnuteks peetud loomad - roosad iguaanid. Osa sõdades kasutati laeva ka relvakoormate vedajana. Sellel reisil aga inimesed pidutsesid ja elasid end välja.

Merel olles loobuti nii-öelda maskidest ning kõikidest õpitud etiketireeglitest. Rikkad suhtlesid lihtrahvaga ja töölistega, lapsed lahkete vanade tädikeste ja onudega. Kui lõuna oli käes, tuli kapten korra rooli tagant (sest ilmaolud lubasid) ja einestas koos pardal viibivate reisijatega. Laeva kokad olid valmistanud vähisuppi ja küpsetanud saia. Tööliiklass sai keerata õlletünnide kraane ja aadlikud veinivaatide omi. Peale soolase pakuti laevasviibijatele kõige uuemat magustoodangut - šokolaadi. Öösel viibis rahvas klasside kaupa kajutites ning need,

kes soovisid, võisid ka tekil magada. Keegi määratud riietes isik oli aga kogu aja tekil viibinud, nii esimese öökui ka päeva. Istunud omaette erinevates laevanurkades. Nüüd, teisel päeval, võis teda näha kõssitamas laevatrepi teisel astmel. Tema tahmased helepruunid juukseotsad langesid õlgadele ja söega määratud nägu ilmestasid kaks sõstramusta

silma, mis olid alla palkidele suunatud. Ta oli seal olnud alates lõunasöögist, kui ühele aadlikust tütarlapsele oma šokolaadi oli pakkunud ja selle lõpuks talle ära andnud. Mees istus kui kivikuju, pilk ühe ja sama koha peal. Tundus, et ta jääbki sinna kuni õhtusöögini kükitama. „Terekest! Mida sa siin trepi peal kükitad?” Sõstramustad silmad liikusid ja keskendusid rahurikkuja peale. Järgneb...

-E. Heinsaar

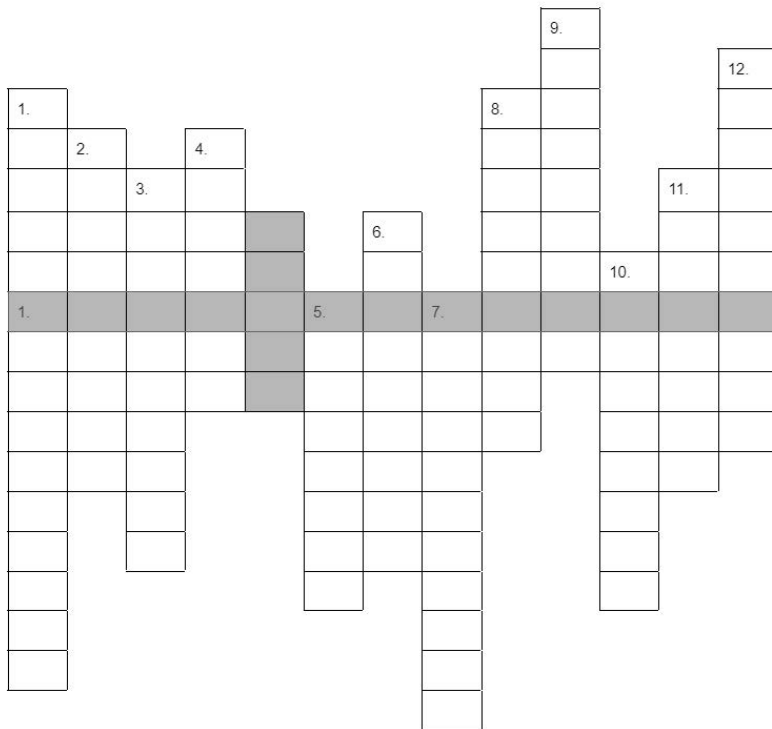
Nõuandeid igast nurgast

Kuna meil on käimas juba viimane aasta, siis on aeg meil ka nüüd uutele kümpadele või siis isegi üheteistkümnendikele ülejäänud gümnaasiumiaastaks elutarkusi edasi anda. Siin on mõned meie enda tarkused ning ka mõned killud õpetajatelt, mida oleme aastate jooksul kogunud. Killud pole sõna-sõnalt õpetajate tsitaadid, vaid on meie tõlgendused nendest.

- Naermine on hingele hea. - **Keegi tark meie koolist**
- Naudi füüsiikat, kuni sul seda on.
- Kui aknast välja hüppad, siis on füüsika, kui maandud, siis on keemia. - **Mitt**
- Imbi jaoks kann kaasa kolme kartulit.
- Ükskõik, mida sa muusikast varem arvasid, nüüd on sul kohustus seda armastada!

- Kui tahad head mainet õpetajate seas hoida, siis hoia jalad maas.
- Esimene periood kampsun selga ja vahetusjalanõud jalga - valmistu tuletõrjeõppuseks.
- Abiturient = abitu rient = abitu ja segaduses
- Suhtle, suhtle, suhtle, suhtle!!!
- Lahendus ajapuudusele: valgeid kärbesseeni süües saab vaba aega nii, et tapab! - **Mitt**

-Riin, Rahel

Alla:

1. Huvijuht
2. Keemia ja füüsika õpetaja
3. Joogaõpetaja
4. Inglise keele ja majanduse õpetaja
5. Inglise keele õpetaja
6. Kehalise kasvatuse õpetaja
7. Vene keele õpetaja
8. Vene keele õpetaja
9. Matemaatikaõpetaja
10. Kunstiõpetaja
11. Ajaloo ja ühiskonnaõpetuse õpetaja
12. Eesti keele ja kirjanduse õpetaja

Vasakult paremale:

1. 2023. aastast tegutsev Läänemaa
Ühiskümnaasiumi direktor

-Marta ja Kadri

Meie kooli ja mõnede klasside instakontod

10H - @hummarid

11H - @suusabaasitantsupidu

11LRS - @lyg.11lrs

12H - @raplakutsehariduskeskus

@lyg_tegelased

Grupipilt meie mediaklubi liikmetest!

Peatoimetajad: Lotta Kärssin ja Miia Kriips

Toimetajad: Aurelia Ärsis, Emma Heinsaar, Emma Loviisa Trubok, Jasper Klippberg, Kadri Morozov, Maribel Mursal, Marta Kirjutus, Meribel Lepp, Mia Rahel Kander, Riin Tammet, Ron Rääli, Sarah-Sofia Brock, Diana Vahtra

Juhendaja: Tiina Brock

Kujundusmentor: Vilistlane Karolin Aru

Kujundaja: Markus Manni